

Apostel Thomas Kerk
www.pgenschede.nl/atc

Ds Richard Vissinga

Johannes 2, 13-22 en Exodus 20, 1-17

3e zondag 40-dagentijd ATK 150308

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Het bederf van het beste is het slechtste.

U kent vast wel dit gezegde. Misschien ook wel uit ervaring.

Je hebt je heel erg verheugd op die reünie. Na tien jaar ga je oud-collega's weer ontmoeten.

De locatie is tof, het weer werkt aan alle kanten mee. Maar tijdens het klootschieten krijgt één van de jongere collega's een acute hartstilstand. Grote paniek. Een ambulance is er binnen de kortste keren. Grote spanning hoe het zal aflopen. Van feeststemming is geen sprake meer.

Of die bruiloft, waar door zoveel mensen naar uitgekeken is. Het moet natuurlijk hét feest worden voor het bruidspaar. Maar ook de ouders, de broers, zussen en nabije vrienden zijn uitgelaten.

Er vloeit de nodige drank. Dat hoort bij zo'n feest. Totdat één van de gasten wat te diep in het glaasje kijkt en besluit uiterekend nu dat appeltje met de zwager van de bruid te schillen. Het loopt uit op geschreeuw en gescheld. Er rinkelen glazen en er vallen zelfs een paar klappen. Uiterekend op een bruiloft.

Ja, 't is waar: het bederf van het beste is het slechtste.

Jezus weet daar alles van. Hij was op een bruiloft toen de wijn op raakte. Het feest dreigde in het water te vallen. Net zoals zich in het leven ineens storingen van ziekte en dood kunnen voordoen.

En alle glans verdwijnt. De zon schuilt achter donkere wolken.

Maar het licht breekt weer door als Jezus water in wijn verandert.

Dat vertelt Johannes in het verhaal dat voorafgaat aan wat we zojuist gelezen hebben.

Daar blijkt opnieuw het bederf van het beste het slechtste.

De tempel is niet meer wat die wezen moet. De tempel is geworden tot een koophal.

Voor menig bezoeker van de tempel is handel belangrijker dan geloof en gebed. Er moeten offers worden gebracht. En daarvoor zijn offerdieren nodig. Die je niet altijd van huis kunt meenemen.

En daarom op het tempelplein kunt kopen. Er zitten wisselkaars om de vreemde valuta om te wisselen tegen geld waarmee je in de tempel een offerdier kunt kopen.

Maar die hele handel is een eigen leven gaan leiden. Zoals bij ons de banken. Ooit ingesteld ten dienste van mensen, maar uitgeroeid tot instellingen die alleen maar uit waren en zijn op nog grotere winsten en bonussen voor zichzelf.

Jezus ontsteekt in toorn en haalt de zweep erover. Hij jaagt de handelaars de tempel uit en keert de tafels van de wisselaars om. Het is hier geen markt, zegt hij. Dit is het huis van God!

Wat een fanatisme. We zien hier een heel andere kant van Jezus dan we gewend zijn.

Geen zachtaardigheid of geduld. Maar verontwaardiging en woede.

Blijkbaar staat hier heel wat op het spel. Ja, het bederft van het beste is het slechtste.

Waar gaat het om in de tempel? Heel kort gezegd: om de dienst aan God en de dienst aan de naaste.

Om handen die zich openen en handen die zich sluiten. Om overgave aan God en betrokkenheid op de nood van de wereld. De tempel, zegt Jezus, dat is het huis van God.

Het is mooi meegenomen als het in de kerk ook gezellig is. Maar dat is niet het eerste.

Het gaat in de kerk ook niet om het koffiedrinken. Of dat je op je vaste plek zit.

Die dingen kunnen best heel belangrijk zijn. Maar het is goed om te bedenken, dat de kerk in de eerste plaats een huis van God is. Een plek waar we God mogen ontmoeten. Waar we Hem mogen aanspreken. En waar Hij aan het Woord wil komen. Waar we leren hoe we leven kunnen in het spoor van zijn liefde.

Een huis van God. Dat zit 'm overigens niet in het gebouw. Ook een huiskamer, of een aula van een school of ziekenhuis kan een huis van God zijn of worden.

Dat gebeurt waar mensen elkaar ontmoeten rond Schrift en Tafel. Dat kan ook in een huiskamer gebeuren. Waar de Bijbel opengaat. Waar oude woorden gehoord en beklopt worden net zolang totdat ze tot ons gaan spreken.

Waar ervaringen met elkaar gedeeld worden en voor God worden uitgesproken.

Waar brood en beker rondgaan ter gedachtenis aan Jezus en als teken van samen delen.

Waar gebeden wordt. Voor de nood van de wereld. Voor wie tekort komen, ook in deze stad.

Deze maanden zijn veel leden van onze gemeente druk bezig na te denken over de inrichting van de nieuwe Ontmoetingskerk. Over wat waar moet komen te staan. Wat voor stoelen? Wat voor kleuren? Een wandkleed? Een kruis? Een preekstoel, podium, lezenaar, doopvont, avondmaalstafel, stiltecentrum, gedachtenisplek, de plaats van de microfoons en camera's en nog zeker honderd andere dingen. Allemaal heel belangrijk!

Maar laten we niet vergeten, dat het in de eerste plaats een huis van God zal zijn.

Een huis van God: dat is een huis van verbindingen. Tussen de hemel en de aarde, tussen God en mensen, tussen mensen onderling, tussen kerk en stad.

Dat alles wat nu bedacht wordt in dát teken staat.

Op een reünie hoor je oude bekenden te ontmoeten. Herinneringen op te halen. Weer even te ervaren hoe goed het ook alweer was.

Op een bruiloft wordt het feest van de liefde gevierd. Mag de zon van het geluk van het bruidspaar alle gasten beschijnen en verwarmen.

In het huis van God mag dat eeuwenoude en telkens weer nieuwe verhaal opnieuw verteld, overdacht en doorgegeven worden.

Van God, wiens hart uitgaat naar álle mensen, die niets liever wil dan dat álle mensen gelukkig zijn. Die wij in Jezus regelrecht in het hart mogen kijken. Een hart vol licht en liefde.

In het huis van God mogen we Hem ontmoeten!

Amen